

Hallo allemaal,

Inmiddels is het bijna de Chinese Oudejaarsdag, Guo Nian genoemd. In het vorige verslag verliet ik jullie bij de “warme” aankomst in Chengdu.

De volgende dag namen wij de bus terug naar Nanbu. Terwijl de bus zich door de nauwe straten vanaf het busstation wurmde, had ik tijdens de stoppauzes van de file gelegenheid om weer een echt Chinese gewoonte te fotograferen. Een winkelfuffrouw was op de stoep bij de ingang van haar

winkel bezig om de middagrijst te bereiden, ik ben weer in China.

De zon scheen lekker en het werd zo warm in de bus dat jassen en truien uitgingen. Een verzoek aan de chauffeur om de airco aan te zetten werd door hem geweigerd, argument, het is winter en dan zet ik de airco niet aan. Veel gemor van de passagiers maakte dat hij genegen was om één klep in het dak open te zetten, zelf had hij zijn raampje wel opengeschoven. Met verhitte hoofden bereikten we Nanbu, waar het door minder wind, nog iets warmer was dan in Chengdu. De avondrijst werd samen met het gezin van Cuifang's zus genuttigd en ook dat maakte weer duidelijk dat ik in China was. Gesmak en geslurp tijdens het eten, praten met volle mond, van tafel opstaan als je klaar bent met eten en de rest nog niet en na afloop een boertje laten, dat hoort allemaal bij de eetgewoonten in China.

En dan het leven van alledag in China weer oppakken.

Een paar dagen na onze aankomst in Nanbu werd ik er nog eens nadrukkelijk op gewezen dat ik in China was, de stroom was weer eens uitgevallen.

Vermoedelijk al tijdens de nacht, want de verwarming was steenkoud en in huis was het maar 15 graden, dan maar wat warm Chinees ondergoed aantrekken.

Uiteindelijk duurde het tot ver in de middag eer de stroom werd ingeschakeld.

De twee grote jongens, ZiRan en ZiJin, beide hevig gedeprimeerd, er konden geen computerspelletjes worden gespeeld, hun mobieltjes raakten leeg van de

vele spelletjes die ze daarop speelden en konden niet worden opgeladen. Een boek pakken om te lezen kwam niet in hun hoofd op, een boek?, dat is toch om op school uit te leren. Nooit geleerd om een boek als ontspanning en tijdverdrijf te gebruiken, in de grote steden wordt veel meer gelezen dan op het platteland, daar heeft men geen tijd.

Dat het Chinese Nieuwjaar er aan zit te komen is aan een heleboel dingen merkbaar. Op straat veel meer auto's met nummerborden uit andere provincies, drukker in het centrum, stampvol openbaar vervoer en thuis de bekende rituelen voorafgaand aan Oudejaarsdag. Op het balkon aangrenzend aan de keuken hangen aan het plafond de worsten en hompen vet varkensvlees weer te drogen. In huis is Cuifang druk bezig om alles te poetsen, plafonds van de badkamers worden gesopt, alle ramen worden gezeemd en vloeren gedweild. Verder worden stapels kleding opgeruimd en geordend. Op zulke momenten moet je geen lastige vragen stellen, want dan krijg je een kribbig antwoord. Op rustige momenten tussen het schoonmaken, eten koken en boodschappen doen voor het Nieuwjaarsfeest, zat ze ook nog eens een heleboel jiaozi te

maken. Voor degene die dit niet kennen even een uitleg met een plaatje erbij. Fijngehakte groente en vlees worden gemengd, een lepel van dit mengsel gaat in kleine ronde plakjes deeg (kant en klaar te koop), die op een speciale manier worden dichtgevouwen. Voordat het wordt dichtgevouwen wordt de rond vochtig gemaakt om te

plakken. Als alles klaar gaat het de vriezer in en wordt wanneer het nodig is er uit gehaald en in heet water gekookt.

Omdat Cuifang er wel erg veel had gemaakt namen de beide jongens en zichzelf bij de avondrijst alvast een voorproefje op de gemaakte jiaozi. Ik kreeg ook een grote kom maar dan met tarwevrije noedels, rijstnoedels dus.

Hier een paar beelden van ons avondeten, mijn avondmaal met noedels met groente en een kom met jiaozi met groente voor Cuifang.

Nieuwjaar wensen begint al dagen van tevoren tijdens de vele etentjes waarvoor wij ook werden uitgenodigd. De gastheer en -vrouw komen dan langs alle tafels om te toosten met de gasten op een gelukkig Nieuwjaar, het is wel de bedoeling dat je hen ook een keer uitnodigt. Omdat we nogal vaak werden uitgenodigd zou het nogal duur zijn om elk apart uit te nodigen.

Cuifang maakte er daarom een grote uitnodiging van, waar iedereen aanwezig was. Zo zaten wij bij deze maaltijd met zo'n vijftientig gasten aan tafel, kosten rond twaalf honderd Yuan, iets van honderd en vijftig Euro.

Eén uitnodiging aan ons was wel heel apart, in een restaurant op de berg in tenten zoals de Mongolen die nog steeds gebruiken. In elke ronde tent werd een compleet geroosterd schaap gebracht, die je zelf met je handen uit elkaar moest scheuren. Ziran en zijn neef

Zijin deden dat samen voor de hele tent. Daarvoor moesten zij wel plastic handschoenen aantrekken, die handschoenen hadden we zelf ook nodig om het bot vast te houden als je het vlees met je tanden van de botten trok. Hierbij een paar foto's.

Een dochtertje van één van de aanwezigen deed lekker mee met handen eten, maar zonder plastic handschoenen.

Op Oudejaarsdag klokslag twaalf uur 's middags gaat iedereen aan tafel, men wenst elkaar gewoon Gelukkig Nieuwjaar zonder omhelzingen of kussen. Voor de kinderen en de vrouw ligt naast de rijstkom de "hongbao" de rode envelop met geld.

Op straat is het dan doodstil, nagenoeg iedereen zit aan tafel. Daarna begint men aan de acht gerechten die op tafel staan. s' Avonds voor twaalf duikt iedereen zijn bed in zonder te wachten op de klok van twaalf. Het vuurwerk is dan de hele avond al druk afgestoken met een piek om twaalf uur, maar tegen half één is het weer stil. In de verte hoor je hier en daar nog knallen, maar je kunt gewoon gaan slapen.

Vanaf Oudejaarsavond is het gewoonte dat de verlichting gedurende de nacht binnen en op het balkon een aantal dagen wordt aangelaten, hierbij een beeld van de flat tegenover ons.

Dan Nieuwjaarsmorgen gaat men eerst naar een tempel om te bidden. Nu eens geen krioelende menigte mensen, maar een hele kleine tempel vlak bij onze flat, een verademing ten opzichte van de vorige jaren.

En dan na de middagrijst

begint het flaneren door de stad en de parken om toch vooral de nieuwe kleding te laten zien. Kinderen mogen in de draaimolen of andere attracties die aanwezig zijn. In de stad zijn nagenoeg alle winkels dicht, alle rolluiken naar beneden en bijna geen mensen op straat.

Op een groot plein had men namaakzand in een soort opblaasbad gegoooid, waar de kinderen tegen betaling naar hartenlust mee konden spelen.

Voor ouderen werd op een geïmproviseerd toneel, scènes uit Chinese opera's gespeeld en gezongen. De toeschouwers waren een zee van petten, mutsen en zwarte koppen.

Tijdens de twee weken na het Chinese Nieuwjaar is het iedere dag ontzettend druk in de stad. De mannen zijn van ver weg thuis gekomen met een lading geld en dat moet worden omgezet worden in spullen, koelkasten, wasmachines en andere grote huishoudelijke apparaten, maar ook huizen worden van

dat geld gekocht. Prijzen van huizen rijzen op dit moment de pan uit.

Een paar jaar geleden kostte een flat van rond honderd vierkante meter tussen de twee- en tweehonderd en vijftig duizend Yuan, nu moet men daar al ruim driehonderd en vijftig duizend voor neertellen. Ze gaan echt als broodjes over de toonbank, de Chinezen hebben nu best behoorlijk veel geld.

Op een groot plein had men stands neergezet waar informatie werd gegeven over de vele bouwprojecten in Nanbu. Overal in Nanbu wordt gesloopt en gebouwd, sloopfirma's en bouwbedrijven hebben gouden tijden. Sloop en de bouw van nieuwe huizen

gaan hand in hand, vlak naast elkaar. Huizen zijn amper gesloopt, de nieuwbouw staat er al naast. Soms krijgt men een aantal bewoners niet uit hun huizen, dan bouwt men zowat tot aan de voordeur van de sloophuizen. Die oude huizen moeten dan gestut worden tegen omvallen omdat de grond erom

heen is weg gegraven. Hier een paar voorbeelden van bouwen in de stad

Nanbu, waar van het inwoneraantal inmiddels de kwart miljoen al nadert. Veel mensen kopen nu een huis, een kaal betonkarkas dat ze pas over een aantal jaren gaan bewonen. Ze werken vaak ver

buiten de stad en komen alleen met Chinees Nieuwjaar naar Nanbu. Als ze kinderen hebben blijven die in Nanbu bij de grootouders, die hen opvoeden.

Tot aan het Lantaarnfestival, de vijftiende dag na het begin van het nieuwe jaar blijft het overal druk. Die dag wordt het afsteken van vuurwerk nog eens dunnetjes overgedaan en daarmee wordt het Nieuwjaarsfestival afgesloten. De volgende dag is het ineens weer druk op straat, maar dan van vrachtwagens, betonmixers, zandkippers, op de bouwerijen draaien de kranen weer. Na de stilte iedere ochtend in die weken als ik ging sporten, nu getimmer, getoeter en veel arbeiders die weer aan het werk gaan.

Na het Lantaarnfestival beginnen gelijk de scholen weer, tijd voor Cuifang en mij om een bezoek aan de scholen in Fuling en Dashun te brengen. Ter verduidelijking, ik ben bestuurslid van de stichting Eline (zie www.stichting-eline.org voor verdere uitleg) die kinderen in een berggebied bij Chongqing sponsort bij hun studie aan een middelbare school. Twee keer per jaar, aan het begin van elk semester ga ik het gebruik van de gelden controleren en kijken naar de studieresultaten van de studenten. Dit jaar was er een journalist naar de school in Fuling gekomen om van ons bezoek een verslag te maken. Inmiddels helpen we tien kinderen bij hun studie verdeeld over drie scholen. De kinderen zijn geselecteerd door de schoolleiding op slechte financiële- en slechte gezinssituatie. Vaak hebben deze kinderen geen ouders meer, die zijn overleden of zijn gescheiden en worden door oude grootouders opgevoed die zelf nauwelijks een inkomen hebben. De keus valt bij voorkeur op meisjes omdat die eerder aan het werk gestuurd worden dan jongens.

journalist ondervraagt de student Chen vrijwilliger spreekt de studenten aan

De journalist was ingeschakeld omdat het dit jaar vijf jaar geleden is dat de stichting begon en dat aan het eind van dit semester de eerste door ons gesponsorde student gaat afstuderen aan de Senior High School in Fuling. Om in Fuling te komen zitten Cuifang en ik eerst zes uur in een bus naar Chongqing en de volgende dag nemen we de trein naar Fuling, samen met een drietal Chinese vrijwilligers die voor ons de contacten met de scholen en de

studenten onderhouden. Op school bespreken we de studieresultaten, bij laag uitgevallen cijfers worden de studenten gemaand er meer tijd aan te besteden, bij meermalen te lage cijfers worden ze uit het programma gezet. Na de lunch stappen we in de schoolauto van Fuling en gaan we de bergen in naar Dashun dat twee uur rijden van Fuling aflight. Deze school ligt hoog in dit berggebied en is alleen te bereiken met een vierwiel aangedreven auto, vanwege de steile hellingen, de haarspeldbochten en het erbarmelijk slechte wegdek. Daar herhaalt zich hetzelfde, studieresultaten bekijken, toespreken en geld achterlaten. Hier twee foto's met de studenten, vrijwilligers en schoolleiding van Fuling en Dashun.

Fuling Senior High School

Dashun Junior High School

De gelden die de stichting aan de kinderen besteedt zijn afkomstig van vaste- en eenmalige donateurs in Nederland, dus als dan graag, zie website. Hiermee wil ik dit verslag beëindigen.

Vanuit Nanbu in de provincie Sichuan in China, bij een buitentemperatuur van rond de twintig graden de beste wensen en tot ziens in Nederland,
Cuifang en Henk